

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	5Tdo/56/2021
Identifikačné číslo spisu:	2110011335
Dátum vydania rozhodnutia:	13.01.2022
Meno a priezvisko:	JUDr. Peter Hatala
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2022:2110011335.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Petra Štífta a JUDr. Emila Klemaniča v trestnej veci obvineného Ing. D. A., pre prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 13. januára 2022 v Bratislave dovolanie obvineného Ing. D. A., podané prostredníctvom jeho obhajcu Mgr. Jaromíra Šumu, proti rozsudku Krajského súdu v Trnave zo 17. septembra 2013, sp. zn. 3To/70/2013, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného Ing. D. A. sa o d m i e t a .

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Trnava (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) z 24. mája 2013, sp. zn. 5T/20/2010 bol obvinený D. A. uznaný za vinného z pokračovacieho prečinu podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Trestného zákona (ďalej len „Tr. zák.“) z toho v bode 1/ formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

v bode 1/

obvinený Ing. D. A. (spoločne s H. R., ktorý už bol v tejto veci právoplatne odsúdený) po spoločnej dohode v období od mesiaca marec do apríla roku 2005 uviedli poškodeného D. T. do omylu tým, že mu prisľúbili vybavenie malometrážneho bytu na B. ul. v Q., pričom od neho v uvedenom období postupne vylákali finančnú čiastku vo výške 40.000,- Sk (1327,76 eur) ako nevyhnutné poplatky za vybavenie bytu, ktorú si rozdelili a obvinený H. R. navyše od poškodeného vylákal sumu 5.000,- Sk (165,97 eur) ako ďalšie nevyhnutné poplatky, pričom finančnú čiastku vo výške 40.000,- Sk od poškodeného prevzali na tri krát, kde poplatky prevzali v pohostinstve T. nachádzajúceho sa v budove starej železničnej stanice v Q. a sumu 5.000,- Sk (165,97,- eur) odsúdený R. prevzal na päť krát na rôznych miestach v meste Q., čím poškodenému D. T., bytom M. X Q. spôsobili škodu vo výške 1.493,88 eur (45.000,- Sk).

v bode 2/

obvinený Ing. D. A. v období od mesiaca apríl 2005 do 1. marca 2006 uviedol poškodeného D. T. do omylu tým, že naďalej od neho lákal finančné čiastky za vybavenie malometrážneho bytu na B. ulici v

Q., pričom od neho v uvedenom období postupne vylákal finančnú čiastku vo výške 85.130,- Sk (2.825,80 eur) ako nevyhnutné poplatky za vybavenie bytu, pričom finančnú čiastku od poškodeného vylákal na šesťkrát, kde poplatky postupne prevzal v pohostinstve T., nachádzajúceho sa budove starej železničnej stanice v Q., v cukrárni pri budove železničnej stanice Q., v pohostinstve Q. na sídlisku H. v Q., ako i pred Poliklinikou na sídlisku C. v Q., čím poškodenému D. T., bytom M. 9, Q. spôsobil škodu vo výške 2.825,80 eur (85.130,- Sk).

Za to bol obvinenému podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 a § 42 ods. 1 Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody vo výmere dva roky, výkon ktorého súd obvinenému podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. s použitím § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil a zároveň mu určil skúšobnú dobu v trvaní tri roky.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. súd zároveň u obvineného Ing. D. A. zrušil výrok o treste uvedený v rozsudku Okresného súdu Trnava z 22. marca 2012, sp. zn. 4T/3/2008, právoplatného dňa 11. decembra 2012.

Podľa § 287 ods.1 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) súd zároveň zaviazal obvineného, aby nahradil poškodenej T. V., nar. XX. M. XXXX, bytom A. P. č. XXXX/XX, Q., škodu vo výške 2.825,80 eur.

Proti rozsudku prvostupňového súdu zahlásil obvinený odvolanie proti výroku o vine priamo do zápisnice o hlavnom pojednávaní (č.l. 435 súdnej časti spisu), ktoré následne odôvodnil vlastnoručne spísaným písomným podaním (č. l. 445 súdnej časti spisu), doručeným prvostupňovému súdu 20. júna 2013. Proti rozsudku prvostupňového súdu podal v zákonom stanovenej lehote odvolanie aj prokurátor do výroku o treste (písomné podanie doručené prvostupňovému súdu 27. mája 2013, č. l. 441 súdnej časti spisu), ktoré následne odôvodnil písomným podaním doručeným prvostupňovému súdu 6. júna 2013 (č. l. 442- 443 súdnej časti spisu).

Krajský súd v Trnave (ďalej len „krajský súd“) o odvolaniach obvineného a prokurátora rozhodol na verejnom zasadnutí rozsudkom zo 17. septembra 2013, sp. zn. 3To/70/2013 takým spôsobom, že podľa § 321 ods. 1 písm. d) Tr. por. zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a rozhodujúc sám podľa § 322 ods. 3 Tr. por. uložil obvinenému podľa § 221 ods. 2 Tr. zák. s použitím § 38 ods. 2 Tr. zák. trest odňatia slobody vo výmere dva roky, výkon ktorého obvinenému podľa § 49 ods. 1 písm. a) Tr. zák. s použitím § 50 ods. 1 Tr. zák. podmienene odložil a zároveň mu určil skúšobnú dobu v trvaní tri roky. Krajský súd zároveň podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného zamietol.

Dňa 21. júla 2021 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) predložené dovolanie obvineného proti rozsudku Okresného súdu Trnava z 24. mája 2013, sp. zn. 5T/20/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo 17. septembra 2013, sp. zn. 3To/70/2013, spísané prostredníctvom jeho obhajcu Mgr. Jaromíra Šumu (doručené prvostupňovému súdu 25. januára 2019, č. l. 741- 748 súdnej časti spisu). Ako dovolacie dôvody pritom obvinený označil dôvody uvedené pod písm. c) § 371 ods. 1 Tr. por. (t. j., že zásadným spôsobom bolo porušené právo na obhajobu), písm. f) § 371 ods. 1 Tr. por. (t. j., že trestné stíhanie bolo vykonané bez súhlasu poškodeného, hoci jeho súhlas sa podľa zákona vyžaduje), písm. g) § 371 ods. 1 Tr. por. (t. j., že rozhodnutie je založené na dôkazoch, ktoré neboli súdom vykonané zákonným spôsobom) a písm. i) § 371 ods. 1 Tr. por. (t. j., že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť).

V rámci dovolacej argumentácie obvinený v prvom rade zdôraznil, že sa necíti byť vinný zo spáchania skutkov, ktoré sa mu kladú za vinu, nakoľko tieto nespáchal. Na podporu svojich tvrdení poukázal na výpoveď svedkyne I. W. z prípravného konania, výpoveď svedka O. T. zo 14. novembra 2009, ako aj závery znaleckého posudku KEÚ PZ č.p.: PPZ-3992-2/KEU-BA-EXP-2007.

Namietal, že nevykonaním ním navrhovaných dôkazov (výsluch spoluobvineného H. R., výsluch obsluhujúceho personálu z pohostinstva T. a Q.), ktoré mohli viesť k riadnemu ustáleniu skutkového a právneho stavu a preukázaniu jeho neviny, ako aj nekontradiktórnym výsluchom poškodeného D. T. a spoluobvineného H. R., malo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., ako aj k porušeniu práva obvineného na súdnu ochranu zakotveného v čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Na podporu svojej argumentácie obvinený v kontexte deklarovaného porušenia práva na obhajobu v súvislosti s nemožnosťou vypočutia ním navrhovaných svedkov poukázal na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 30. októbra 2012, sp. zn. III. ÚS 2/2012 a stanovisko trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu uverejnené v Zbierke stanovísk najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky pod č. 4/2010.

V súvislosti s namietaným naplnením dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. f) Tr. por. obvinený uviedol, že poškodený D. T. nebol riadne vypočutý po vznesení obvinenia, na základe čoho nie je dostatočne ustálený záver o jeho pomere k obvinenému a jeho súhlase s trestným stíhaním podľa § 211 ods. 1 Tr. por.

V rámci ďalšej argumentácie obvinený namietal zákonnosť spôsobu vykonania a hodnotenia dôkazov zo strany orgánov činných v trestnom konaní a súdu, predovšetkým pokiaľ ide o výsluchy spoluobvineného H. R. a poškodeného D. T., ktoré neboli realizované kontradiktórnym spôsobom (kedy poškodený nevypovedal po vznesení obvinenia a spoluobvinený v konaní pred súdom), čím malo dôjsť k naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por.

V kontexte posledného uplatneného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. obvinený poukázal na upovedomenie prokurátorky Okresnej prokuratúry v Trnave z 13. júla 2010, sp. zn. 3 Pv 211/06-65, kde trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku v ďalšom konaní začala posudzovať ako prečin podvodu spolupáchateľstvom podľa § 221 ods. 1 Tr. zák., pretože je to vzhľadom na § 2 ods. 1 Tr. zák. pre páchatel'a priaznivejšie. Obvinený v tejto súvislosti namietal, že predmetné rozhodnutie nie je odôvodnené a tým je nepreskúmateľné, zdôrazniac, že komparáciou vyššie uvedených skutkových podstat nie je zrejmé, v čom je použitie zákona č. 300/2005 Z. z. Trestný zákon priaznivejšie oproti predchádzajúcej právnej úprave.

Na základe uvedeného obvinený navrhol, aby najvyšší súd podľa § 386 ods. 1 Tr. por. vyslovil rozsudkom, že bol porušený zákon v jeho neprospech v ustanoveniach § 2 ods. 7, ods. 10, ods. 12 Tr. por., § 319, § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák., ako aj právo na spravodlivý proces garantované Dohovorom o ochrane ľudských práv a základných slobôd a podľa § 386 ods. 2 Tr. por. v celom rozsahu zrušil napadnutý rozsudok Okresného súdu Trnava z 24. mája 2013, sp. zn. 5T/20/2010 v spojení s rozsudkom Krajského súdu v Trnave zo 17. septembra 2013, sp. zn. 3To/70/2013 a podľa § 388 ods. 1 Tr. por. vec vrátil prvostupňovému súdu na nové prejednanie a rozhodnutie.

Po postupe v zmysle ustanovenia § 376 Tr. por. sa k dovolaniu obvineného vyjadril prokurátor Okresnej prokuratúry Trnava (ďalej len „prokurátor“) podaním z 1. júla 2021 (doručeným prvostupňovému súdu 6. júla 2021, č. I. 761 - 763 súdnej časti spisu), v ktorom vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. poukázal na skutočnosť, že z jednotlivých zápisníc z hlavného pojednávania nevyplýva, že by obvinený predniesol akékoľvek návrhy na doplnenie dokazovania.

K námietke obvineného týkajúcej sa nevypočutia poškodeného D. T. uviedol, že túto považuje za absurdnú z dôvodu, že menovaný zomrel 21. septembra 2007, teda skôr, ako bolo obvinenému 14. mája 2009 vznesené obvinenie.

Prokurátor poukázal na znenie ustanovenia § 263 ods. 3 písm. a) Tr. por., konštatujúc, že v danej trestnej veci boli splnené podmienky pre prečítanie výpovede poškodeného D. T.. Zároveň zdôraznil, že

výpoveď poškodeného D. T. nebola jediným usvedčujúcim dôkazom, pričom po jej prečítaní na hlavnom pojednávaní mal obvinený možnosť sa k osobe poškodeného a obsahu jeho skoršej výpovede vyjadriť.

Vo vzťahu k uplatneným dovolacím dôvodom v súhrne uviedol, že obvinený počas celého súdneho konania nenamietal žiadne zo skutočností, ktoré uvádza v podanom dovolaní, a to ani v konaní odvolacom, z dôvodu ktorého sú ním uplatnené námietky v zmysle § 371 ods. 4 Tr. por. v dovolacom konaní nepoužiteľné. Rovnako tak sú irelevantné z pohľadu dovolacieho konania námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom, keďže pre dovolací súd je záväzný skutok tak, ako bol ustálený zo strany dotknutých súdov nižšieho stupňa.

V závere vyjadrenia prokurátor poukázal na skutočnosť, že dovolanie obvineného podané prostredníctvom Mgr. Jaromíra Šumu na okresnom súde dňa 25. januára 2019 bolo podané oneskorene, t. j. po uplynutí troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému.

Hoci obvinený podaním adresovaným Okresnému súdu Trnava dňa 11. mája 2015, označeným ako mimosúdne dovolanie, prejavil vôľu podať bližšie nešpecifikovaný mimoriadny opravný prostriedok, neuviedol voči ktorému rozhodnutiu dovolanie podáva, a to ani po výzve Okresného súdu Trnava z 23. februára 2016. Obvinený až v rámci informatívneho výsluchu konaného v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou dňa 29. októbra 2018 uviedol, že predmetným dovolaním napáda rozhodnutie o vine a treste rozsudku Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/20/2010 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/70/2013, pričom až pri tomto informatívnom výsluchu požiadal o ustanovenie obhajcu v zmysle § 40 ods. 2 Tr. por.

Vzhľadom na uvedené prokurátor konštatoval, že obvinený si nesplnil základnú procesnú podmienku dovolania, ktorou je podanie dovolania prostredníctvom obhajcu, hoci bol na to súdom riadne vyzvaný. Ak obvinený požiadal o ustanovenie obhajcu z dôvodu nemajetnosti, mal tak urobiť v lehote uvedenej v § 370 ods. 1 Tr. por., a nie až 29. októbra 2018.

Prokurátor zároveň uviedol, že v danej veci neprichádza do úvahy aplikácia § 40 ods. 1 Tr. por., nakoľko § 373 ods. 1 Tr. por. predstavuje lex specialis k ustanoveniu § 40 ods. 1 Tr. por.

Z ustanovenia § 373 ods. 1 Tr. por. vyplýva, že obvinený je oprávnený podať dovolanie iba prostredníctvom obhajcu, t.j. už v čase podania na súd bude dovolanie písomne vyhotovené obhajcom. Z uvedeného podľa názoru prokurátora vyplýva, že obvinený musí mať obhajcu na podanie dovolania ešte pred jeho podaním. Z dôvodu, že dovolacie konanie je konaním návrhovým, dovolací súd nie je oprávnený robiť akékoľvek úkony súvisiace s dovolacím konaním, a teda ani nemôže v čase pred podaním dovolania ustanoviť obvinenému obhajcu, čomu zodpovedá povinnosť obvineného si obhajcu zvoliť. Obhajca nemôže byť za účelom podania dovolania ustanovený podľa § 40 Tr. por. okrem prípadu ustanovenia obhajcu v zmysle § 373 ods. 3 Tr. por.

S poukazom na uvedené skutočnosti prokurátor navrhol dovolanie obvineného podané prostredníctvom obhajcu Mgr. Jaromíra Šuma podľa § 382 písm. a) Tr. por. odmietnuť, pretože bolo podané oneskorene.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) postupom podľa § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné (§ 368 ods. 2 písm. h) v spojení s písm. a) Tr. por.), bolo podané oprávnenou osobou (§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.), prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.) a tiež v lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Najvyšší súd zároveň zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zrejmé, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Predtým, ako najvyšší súd pristúpil k meritórnemu posúdeniu danej veci, považoval prioritne za

nevyhnutné venovať osobitnú pozornosť otázke včasnosti podania dovolania zo strany obvineného.

Z obsahu spisového materiálu vyplýva, že dňa 11. mája 2015 bolo okresnému súdu doručené podanie obvineného označené ako mimosúdne dovolanie. Okresný súd podaním z 23. februára 2016 (doručeným obvinenému 22. augusta 2016) vyzval obvineného, aby v lehote desať dní od doručenia výzvy oznámil súdu, či trvá na podanom dovolaní a ak áno, proti akému rozhodnutiu dovolanie podáva. Obvinený na výzvu okresného súdu reagoval podaním z 1. septembra 2016 (doručeným okresnému súdu 8. septembra 2016), v ktorom uviedol, že na podanom dovolaní trvá. Následne dňa 29. októbra 2018 bol zo strany predsedu senátu okresného súdu zrealizovaný informatívny výsluch obvineného v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou, týkajúci sa dovolania vo veci sp. zn. 5T/20/2010. Obvinený v rámci výsluchu uviedol, že dovolaním napáda rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/20/2010 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/70/2013. Dovolanie odôvodnil tým, že neexistuje žiadny svedok, žiadny doklad o odovzdaní finančných prostriedkov poškodeným. Po poučení predsedom senátu, že musí byť v dovolacom konaní zastúpený obhajcom, resp. dovolanie môže podať len prostredníctvom obhajcu, obvinený požiadal o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 Tr. por. z dôvodu nemajetnosti, na základe čoho mu bol opatrením okresného súdu zo 6. novembra 2018, sp. zn. 5T/20/2010 podľa § 40 ods. 2 Tr. por. ustanovený obhajca Mgr. Jaromír Šuma. Následne dňa 25. januára 2019 bolo okresnému súdu doručené „kvalifikované“ dovolanie obvineného, spísané prostredníctvom ustanoveného obhajcu.

Z vyššie uvedeného prehľadu vyplýva, že podanie označené ako mimosúdne dovolanie, spísané samotným obvineným, z obsahu ktorého podľa názoru najvyššieho súdu vyplýva vôľa obvineného podať dovolanie proti rozhodnutiu krajského súdu sp. zn. 3To/70/2013, bolo podané v lehote podľa § 370 ods. 1 Tr. por. (napadnutý rozsudok krajského súdu bol obvinenému doručený 18. októbra 2013, pričom dovolanie obvineného bolo na poštovú prepravu odovzdané dňa 6. mája 2015). Hoci bolo predmetné podanie doručené prvostupňovému súdu 11. mája 2015, Okresný súd Trnava zaslal obvinenému výzvu, aby súdu oznámil, či trvá na podanom dovolaní a ak áno, proti akému rozhodnutiu dovolanie podáva, až po viac ako deviatich mesiacoch od jeho doručenia, pričom z následnej reakcie obvineného (podanie z 1. septembra 2016, doručené okresnému súdu 8. septembra 2016) jednoznačne vyplýva záver, že na podanom dovolaní trvá.

Napriek uvedenej skutočnosti okresný súd opätovne ostal po dobu viac ako dvoch rokov od doručenia predmetného podania obvineného, deklarujúceho jeho vôľu zotrvať na podanom dovolaní, pasívny, a to až do 29. októbra 2018, kedy bol predsedom senátu okresného súdu v ÚVTOS Hrnčiarovce nad Parnou zrealizovaný informatívny výsluch obvineného, v rámci ktorého obvinený uviedol, že dovolaním napáda rozsudok Okresného súdu Trnava sp. zn. 5T/20/2010 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Trnave sp. zn. 3To/70/2013. Zároveň je potrebné uviesť, že k poučeniu obvineného podľa § 373 ods. 1 a 2 Tr. por. o povinnosti podať dovolanie prostredníctvom obhajcu, resp. o povinnosti byť zastúpený obhajcom v dovolacom konaní, došlo zo strany súdu až pri zmieňovanom informatívnom výsluchu, na základe čoho obvinený obratom požiadal o ustanovenie obhajcu podľa § 40 ods. 2 Tr. por., ktorý mu bol ustanovený opatrením okresného súdu z 6. novembra 2018, sp. zn. 5T/20/2010. Ustanovený obhajca následne dňa 25. januára 2019 doručil okresnému súdu ním spísané „kvalifikované“ dovolanie.

V kontexte posudzovania otázky, či možno dovolanie považovať za podané včas v zmysle požiadavky ustanovenej v § 370 ods. 1 Tr. por. v prípade, pokiaľ bolo v zákonom stanovenej lehote spísané a podané na súd výlučne samotným obvineným (a následne, po uplynutí lehoty podľa § 370 ods. 1 Tr. por., doplnené kvalifikovaným podaním spísaným obhajcom), najvyšší súd poukazuje na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 5. februára 2014, sp. zn. I. ÚS 217/2013-33, v ktorom Ústavný súd Slovenskej republiky zaujal k predmetnej otázke nasledujúce stanovisko: „Pokiaľ v zmysle uvedených záverov ústavného súdu (III. ÚS 79/2010) a predovšetkým § 373 ods. 3 Trestného poriadku v jeho novom znení je nepochybné, že dovolanie v trestnom konaní môže okrem advokáta všeobecnému súdu doručiť/podať aj obvinený, resp. iné bližšie uvedené osoby (s potrebou následnej reparácie nedostatku „kvalifikovanosti“, pozn.), potom už nijako nemôže obstať názor tvoriaci jadro argumentácie najvyššieho (dovolacieho) súdu v napadnutom rozhodnutí, že ani zákonom poznaná a súdom ustanovená

lehota na odstránenie nedostatkov dovolania nesmie presiahnuť celkovú lehotu na podanie dovolania (v okolnostiach danej veci 3 roky). Tento názor by obstál iba v prípade, ak by naďalej platil názor (čo nie je pravda), že samotný obvinený nemôže napísať a podať dovolanie v jeho prospech, ale môže to urobiť iba advokát. Zo zákonnej dikcie ustanovenia § 370 ods. 1 druhej vety po bodkočiarku Trestného poriadku v aktuálnom znení vyplýva, že „Ak sa dovolanie podáva v prospech obvineného, možno ho podať do troch rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému“. Inak povedané, ústavno konformný výklad citovaného ustanovenia nemôže byť iný ako ten, že dovolanie je podané včas aj v prípade, ak ho v lehote 3 rokov od doručenia rozhodnutia obvinenému napíše a k súdu podá hoci i sám obvinený, resp. osoba uvedená v § 369 ods. 5 Trestného poriadku v aktuálnom znení."

Zohľadniac všetky vyššie uvedené skutočnosti najvyšší súd konštatuje, že rozhodujúcim z hľadiska posúdenia včasnosti podania dovolania v prejednávanej veci je skutočnosť, že podanie vyjadrujúce vôľu obvineného podať dovolanie, bolo okresnému súdu doručené v zákonom stanovenej trojročnej lehote na podanie dovolania (a následne, hoci po uplynutí zákonnej lehoty podľa § 370 ods. 1 Tr. por., doplnené kvalifikovaným podaním spísaným ustanoveným obhajcom). Najvyšší súd dospel preto k záveru o splnení predmetnej procesnej podmienky a pristúpil k posúdeniu tohto mimoriadneho opravného prostriedku, a to nielen cez prizmu podania obvineného, ale tiež jeho kvalifikovanej verzie vypracovanej ustanoveným obhajcom.

Vo vzťahu k samotnému rozhodnutiu o dovolaní je nutné úvodom vo všeobecnosti zdôrazniť, že dovolanie predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, keď nielen z označenia tohto opravného prostriedku ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zrejmé, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktné obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštancia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie" odvolanie.

Pokiaľ ide o otázku viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (viď k tomu bližšie R 120/2012).

A napokon ešte pred vysporiadaním sa s konkrétnymi uplatnenými námietkami obvineného sa žiada taktiež uviesť, že dovolací súd je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, resp. skutkovými závermi, ktoré vo veci urobili súd prvého a druhého stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejmé z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por. Dovolací súd skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Pokiaľ ide o samotnú dovoláciu argumentáciu, obvinený v prvom rade namietal tú skutočnosť, že súd nevykonával ním navrhované dôkazy.

Z dôvodu potenciálnej možnosti podradenia danej dovolacej námietky pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., najvyšší súd predtým, ako sa zaoberal samotnou vecnou opodstatnenosťou tejto námietky, obligatórne skúmal splnenie podmienky zakotvenej v § 371 ods. 4 Tr. por. Z obsahu predloženého spisového materiálu najvyšší súd zistil, že obvinený uvedenú okolnosť v pôvodnom konaní

(najneskôr v konaní pred odvolacím súdom) nenamietal, a to napriek skutočnosti, že mu bola známa. Na základe uvedeného najvyšší súd konštatuje, že v prípade uvedenej námietky nebola splnená podmienka predchádzajúcej výtky, a preto sa ňou zaoberať nemohol.

Napriek tomu najvyšší súd nad rozsah svojej povinnosti vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. uvádza, čo v rámci svojej rozhodovacej činnosti notoricky opakuje, a to, že pre naplnenie tohto dovolacieho dôvodu je nevyhnutné, ako aj napokon zo samotnej dikcie Trestného poriadku vyplýva, aby zistené porušenie práva na obhajobu bolo zásadné. Inými slovami povedané, nie každé porušenie práva obvineného na obhajobu, resp. porušenie práva obvineného na obhajobu s akoukoľvek intenzitou, zakladá dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por.

Takéto porušenie musí teda kardinálnym, kľúčovým spôsobom zasiahnuť do možnosti obvineného uplatniť svoje základné právo brániť sa proti tvrdeniam obžaloby. Pri samotnom posudzovaní, či v konkrétnom prípade bolo zásadným spôsobom porušené právo obvineného na obhajobu, je potrebné vychádzať zo všetkých okolností a špecifik konkrétného prípadu a tieto individuálne, ako aj vo vzájomných súvislostiach vyhodnotiť. Právo na obhajobu treba chápať ako vytvorenie podmienok pre úplné uplatnenie procesných práv obvineného a jeho obhajcu a zákonný postup pri reakcii orgánov činných v trestnom konaní a súdu na uplatnenie každého obhajovacieho práva.

Zásadné porušenie práva na obhajobu, podmieňujúce naplnenie dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., však nemožno odvíjať od iného hodnotenia dôkazov obvineným v porovnaní s tým, ako to vo veci vykonali príslušné súdy, ktorých skutkové zistenia a závery sú pre dovolací súd záväzné (nepreskúmateľné). Porušenie práva na obhajobu nemôže byť odôvodnené tým, že súdy, vychádzajúc zo zásady voľného hodnotenia dôkazov v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por., vyhodnotili dôkazy odlišným spôsobom, ako je predstava obvineného.

Vo všeobecnej rovine právna úprava dovolania výslovne vylučuje možnosť uplatňovania námietok voči skutkovým zisteniam súdov, čo znamená, že v dovolacom konaní nie je možné preskúmať a hodnotiť správnosť či úplnosť zisteného skutkového stavu, preverovať dostatočnosť vykonaného dokazovania, ako ani posudzovať správnosť, resp. celkovo spôsob hodnotenia jednotlivých dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili (a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu). Skutkový stav je v prípade rozhodovania o dovolaní hodnotený iba z toho hľadiska, či skutok alebo iná okolnosť skutkovej povahy boli správne právne posúdené, t. j. či boli právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva. Revízia skutkových zistení a záverov urobených súdmi nižšieho stupňa už v dovolacom konaní neprichádza do úvahy (uvedené neplatí len pre dovolanie ministra spravodlivosti podané podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Námietky obvineného smerujúce voči konečným skutkovým zisteniam a záverom (namietajúce ich správnosť či úplnosť) sú z pohľadu dovolacieho konania irelevantné, keďže pre dovolací súd je záväzný skutok tak, ako bol tento ustálený zo strany dotknutých súdov nižšieho stupňa - ten nemôže nijako meniť, ani dopĺňať.

Najvyšší súd konajúci z pozície dovolacieho súdu k uvedenému dodáva, že námietka spočívajúca v nevyhovení návrhu na doplnenie dokazovania by potencionálne mohla znamenať naplnenie príslušného dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (právo navrhopovať dôkazy slúžiace na podporu obhajoby je nepochybne imanentnou súčasťou práva na obhajobu), avšak iba za predpokladu, že by sa s predloženým návrhom konajúci súd nevysporiadal (o nej nerozhodol) zákonným spôsobom.

Inými slovami vyjadrené, v prípade, ak uplatnenie práva na obhajobu spočíva aj v navrhovaní dôkazov, zodpovedá mu povinnosť orgánov činných v trestnom konaní a súdu zaoberať sa každým dokazným návrhom a najneskôr pred meritórnym rozhodnutím tomuto návrhu buď vyhovieť alebo ho odmietnuť (§ 272 ods. 3 Tr. por.), resp. rozhodnúť, že sa ďalšie dôkazy vykonávať nebudú (§ 208 a § 274 ods. 1 Tr. por.), príp. v konaní o opravnom prostriedku na návrh na vykonanie dôkazu v obsahu rozhodnutia reagovať. Nie je možné ale úspešne podať dovolanie z dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. na

podklade toho, že sa návrhu na vykonanie dôkazu nevyhovelo.

Pokiaľ ide o posudzovanú vec, z obsahu predloženého spisového materiálu vyplýva, že obvinený v priebehu konania na súde nenavrhoval vykonať žiadne dôkazy, okrem výsluchu svedka P. (č. l. 341 súdnej časti spisu), ktorý bol vypočutý na hlavnom pojednávaní konanom 19. apríla 2013 a návrhu na realizáciu psychiatrického vyšetrenia svedkyne W., s ktorým sa okresný súd náležitým spôsobom vysporiadal, keď na hlavnom pojednávaní konanom 30. septembra 2011 vyhlásil uznesenie, ktorým predmetný návrh zamietol vykonať (č. l. 342 súdnej časti spisu). Najvyšší súd zároveň poukazuje na skutočnosť, že zo zápisnice z hlavného pojednávania z 24. mája 2013 je zrejmé, že obvinený predtým, ako súd vyhlásil dokazovanie za skončené, neuplatnili žiadne iné návrhy na doplnenie dokazovania.

V kontexte námietky týkajúcej sa nevypočutia spoluobvineného H. R. (ktorý už bol v tejto veci právoplatne odsúdený trestným rozkazom okresného súdu z 22. marca 2011, sp. zn. 5T/20/2010) v konaní na súde najvyšší súd zdôrazňuje, že za porušenie práva na obhajobu v zmysle § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. (uvedená námietka je potenciálne podraditeľná pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. a nie aj pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. tak, ako to uviedol obvinený v podanom dovolaní) nemožno považovať obsah a rozsah vlastnej úvahy orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu o voľbe použitých dokazných prostriedkov pri plnení povinností podľa § 2 ods. 10 Tr. por., resp. uplatnení oprávnenia podľa § 2 ods. 11 Tr. por. Ak by záver orgánu činného v trestnom konaní alebo súdu učiný v zmysle § 2 ods. 12 Tr. por. o tom, že určitú skutkovú okolnosť považuje za dokázanú, a že ju nebude overovať ďalšími dôkazmi, zakladal opodstatnenosť dôvodu dovolania podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por., odporovalo by to viazanosti dovolacieho súdu zisteným skutkom v zmysle § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., ktorá vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania (vedeného z dôvodov uvedených v § 371 ods. 1 Tr. por.) je posudzovanie právnych otázok, a nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu (R 7/2011).

Najvyšší súd navyše opätovne uvádza, že z obsahu spisového materiálu nevyplýva, že by obvinený v priebehu konania na súde navrhoval vykonať výsluch spoluobvineného R., pričom jeho nevykonanie ani žiadnym spôsobom nenamietal.

S poukazom na vyššie uvedené je potom potrebné uzavrieť, že dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) Tr. por. nezodpovedá ani jeden argument prezentovaný v podanom dovolaní, a preto by najvyšší súd nemohol konštatovať naplnenie tohto dovolacieho dôvodu ani v prípade splnenia podmienky tzv. predchádzajúcej výtky podľa § 371 ods. 4 Tr. por.

V rámci ďalšieho okruhu dovolacej argumentácie obvinený namietal zákonnosť výsluchu poškodeného D. T. a v nadväznosti na to aj tú skutočnosť, že z dôvodu nevypočutia menovaného poškodeného po vznesení obvinenia, nebol dostatočne ustálený záver o jeho pomere k obvinenému a jeho súhlase s trestným stíhaním podľa § 211 ods. 1 Tr. por. S prihliadnutím na vecný obsah uvedených dovolacích námietok prichádza do úvahy ich potenciálne podradenie pod dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. g) a f) Tr. por.

Na základe uvedeného záveru dovolací súd opätovne pristúpil k obligatórnemu zisťovaniu splnenia podmienky ustanovenej v § 371 ods. 4 Tr. por., kedy zistil, že obvinený uvedené skutočnosti nenamietal najneskôr pred odvolacím súdom (hoci mu museli byť v pôvodnom konaní známe). Z uvedeného dôvodu sa dovolací súd s poukazom na § 371 ods. 4 Tr. por. nemohol zaoberať ani týmito uplatnenými dovolacími námietkami.

Napriek tomu najvyšší súd na dôvažok uvádza, že obvinený v podanom dovolaní nepreukázal existenciu skutočností, ktoré by boli takej vnútornej kvality a intenzity, že by odôvodňovali záver o naplnení vyššie špecifikovaných dovolacích dôvodov.

V súvislosti s námietkami obvineného týkajúcimi sa nevypočutia poškodeného D. T. v prípravnom

konaní po vznesení obvinenia a zákonnosti čítania jeho výpovede uskutočnenej pred vznesením obvinenia na hlavnom pojednávaní najvyšší súd v prvom rade poukazuje na skutočnosť, ktorú zdôraznil v podanom dovolaní aj sám obvinený, a to, že dôvodom nevykonania výsluchu poškodeného D. T. po vznesení obvinenia bola okolnosť, že menovaný bol v danom čase mŕtvy (poškodený zomrel 21. septembra 2007, pričom obvinenému bolo vznesené obvinenie uznesením zo 14. mája 2009, ČVS: ŽP-23/2006-TT-Pa).

Vo všeobecnosti sa žiada vo vzťahu k dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. uviesť, že tento možno úspešne uplatňovať v prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na dôkazoch, ktoré neboli na hlavnom pojednávaní vykonané zákonným spôsobom. Skutočnosť, že rozhodnutie je založené na dôkazoch vykonaných v rozpore so zákonom musí byť z obsahu spisu zrejmá a porušenie zákona by malo svojou povahou a závažnosťou zodpovedať porušeniu práva na spravodlivý proces podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čomu napokon zodpovedá i samotná povaha dovolania ako mimoriadneho (nie ďalšieho riadneho) opravného prostriedku.

Z uvedeného potom logicky vyplýva záver, že nesprávny procesný postup súdu pri vykonávaní dôkazov môže byť dovolacím dôvodom v zmysle § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por. len vtedy, ak má, resp. mal negatívny dopad na práva obvineného. Ak sa nepreukázu takéto účinky nesprávneho procesného postupu pri vykonávaní dôkazov, potom nemožno hovoriť o naplnení dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. g) Tr. por., a to aj so zreteľom na to, že k porušeniu práva na spravodlivý proces v zmysle čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru by mohlo dôjsť len vtedy, ak by odsúdenie bolo založené výlučne alebo v rozhodujúcej miere (solery or to a decisive extent) na dôkazoch získaných nezákonným spôsobom, čo sa ale v predmetnej veci nestalo (pozri Mariana Marinescu proti Rumunsku, rozsudok č. 36110/03 z 2. februára 2010, Emen proti Turecku, rozsudok č. 25585/02 z 26. januára 2010, Van Mechelen a ďalší proti Holandsku, Visser proti Holandsku, rozsudok č. 26668/95 zo 14. februára 2002, Al - Khawaja a Tahery proti Spojenému kráľovstvu, rozsudok č. 26766/2005 a č. 22228/06 z 15. decembra 2011 a ďalšie).

K dovolaciemu dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. c) a písm. g) Tr. por. najvyšší súd dodáva, že právo obvineného na obhajobu v trestnom konaní patrí nepopierateľne medzi tie základné práva, bez dôsledného rešpektovania ktorých nemožno hovoriť o spravodlivom súdnom konaní. Prítom významnou súčasťou tohto práva je aj právo obvineného vypočúvať alebo dať vypočúvať svedkov proti sebe, garantované čl. 6 ods. 3 písm. d) Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Toto právo je založené na princípe, podľa ktorého predtým, ako môže byť obvinený odsúdený, musia byť vykonané všetky dôkazy v jeho prítomnosti na verejnom pojednávaní tak, aby ich bolo možné napadnúť. Ani toto právo obvineného však nie je absolútne a aj v tomto smere pomerne stabilná judikatúra Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) pripúšťa, že v istých prípadoch je v súdnom konaní nevyhnutné použiť aj výpovede svedkov získané v štádiu vyšetrovania. Napríklad vtedy, ak svedok zomrel, alebo využil svoje právo odoprieť výpoveď, alebo ak primerané úsilie príslušných orgánov zabezpečiť prítomnosť svedka zlyhalo.

Pri posudzovaní zlučiteľnosti konania, v ktorom bola ako dôkaz použitá výpoveď svedka, ktorý nebol prítomný a vypočutý na hlavnom pojednávaní, s čl. 6 ods. 1, ods. 3 písm. d) Dohovoru postupuje ESLP v troch krokoch (tzv. test Al-Khawaja). Najprv skúma, či existoval závažný dôvod neprítomnosti svedka ospravedlňujúci pripustenie jeho skoršej výpovede ako dôkazu. V ďalšom kroku posudzuje, či bola výpoveď neprítomného svedka výlučným alebo rozhodujúcim základom pre odsúdenie obvineného. Napokon hodnotí, či existovali dostatočne vyvažujúce faktory, vrátane silných procesných záruk, ktoré kompenzovali ťažkosti spôsobené obhajobe v dôsledku pripustenia takejto výpovede a zaistili, že konanie ako celok bolo spravodlivé. Súd musí posúdiť, či význam výpovede neprítomného svedka, a to najmä z pohľadu, či je táto výpoveď výlučným alebo rozhodujúcim dôkazom pre odsúdenie obžalovaného. Výlučný dôkaz definuje ako jediný dôkaz proti obvinenému a za rozhodujúci dôkaz považuje usvedčujúci dôkaz takej dôležitosti alebo významu, že bude pravdepodobne rozhodujúci pre výsledok konania. Prítom platí, že použitie takejto svedeckej výpovede musí byť potvrdené inými podpornými dôkazmi v závislosti od ich sily. Napokon v rámci tretieho kroku sa skúma, či vyvažujúce faktory, ktoré boli

obhajobe poskytnuté, umožnili spravodlivé a riadne posúdenie spoľahlivosti neprítomného svedka.

V posudzovanej veci bolo súdmi vykonané rozsiahle dokazovanie výsluchmi obvineného Ing. D. A., poškodených T. V., D. T., svedkov T. J., Ing. H. A., Z. W., J. P., prečítaním svedeckej výpovede zosnulého poškodeného D. T. a oboznámením obsahu celého pripojeného spisového materiálu.

Z uvedeného vyplýva, že pokiaľ ide o výpoveď poškodeného D. T., táto nepredstavovala jediný a ani rozhodujúci dôkaz.

Zohľadniac vyššie uvedené, z dôvodu objektívnej nemožnosti realizácie výsluchu poškodeného D. T. po vznesení obvinenia v dôsledku jeho úmrtia, kedy v čase jeho výsluchu, ktorý bol vykonaný spôsobom zodpovedajúcim ustanoveniam Trestného poriadku, nebol dôvodný predpoklad, že nebude môcť byť vypočutý na hlavnom pojednávaní, má najvyšší súd za to, že v danom prípade boli splnené všetky zákonné podmienky uvedené v § 263 ods. 3 písm. a) Tr. por. pre čítanie jeho výpovede z prípravného konania.

Najvyšší súd zároveň uvádza, že považuje za neopodstatnenú, ba priam špekulatívnu taktiež námietku obvineného týkajúcu sa absencie súhlasu poškodeného D. T. s trestným stíhaním, čím odôvodňuje naplneniu dovolacieho dôvodu podľa § 371 ods. 1 písm. f) Tr. por. Ako vyplýva z výpovede poškodeného v prípravnom konaní (hoci táto bola uskutočnená pred vznesením obvinenia), v posudzovanom prípade žiaden súhlas poškodeného potrebný nebol, nakoľko nebola splnená podmienka vzájomného špecifického vzťahu medzi obvineným a poškodeným, vyplývajúca z ustanovenia § 211 ods. 1 Tr. por., t.j. existencia vzťahu oprávňujúceho poškodeného ako svedka odprieť výpoveď vo vzťahu k obvinenému.

S poukazom na uvedené najvyšší súd uzatvára, že ani v prípade splnenia podmienky tzv. predchádzajúcej výtky podľa § 371 ods. 4 Tr. por. neboli vyššie špecifikované námietky spôsobilé naplniť žiadny z dôvodov dovolania podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

Pokiaľ ide o poslednú z obvineným uplatnených dovolacích námietok, týkajúcu sa zmeny právnej kvalifikácie konania na základe neodôvodneného upovedomenia prokurátorky Okresnej prokuratúry v Trnave z 13. júla 2010, sp. zn. 3 Pv 211/06-65 v prípravnom konaní, najvyšší súd v tejto súvislosti uvádza, že jeho pozornosti neuniklo, že predmetné upovedomenie prokurátorky o zmene právnej kvalifikácie, na ktoré obvinený poukázal v podanom dovolaní, sa vzťahovalo k trestnému stíhaniu spoluobvineného H. R. (ktorého konanie bolo dovtedy vyšetrovateľom kvalifikované ako trestný čin podvodu formou spolupáchateľstva podľa § 9 ods. 2 k § 250 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. účinného v čase spáchania skutku), ktorý predmetnú skutočnosť žiadnym spôsobom nenamietal a nie obvineného Ing. D. A., ktorého konanie bolo v priebehu prípravného konania posudzované ako pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spáchaný sčasti formou spolupáchateľstva podľa § 20 Tr. zák. (právna kvalifikácia konania obvineného v nezmenenej podobe sa následne premietla aj v podanej obžalobe a v právnej vete výrokovej časti odsudzujúceho rozsudku okresného súdu).

Najvyšší súd v predmetnom kontexte uvádza, že konanie obvineného tak, ako je vymedzené v skutkovej vete výrokovej časti rozsudku okresného súdu (obvinený sa na škodu cudzieho majetku obohatil tým, že uviedol poškodeného D. T. do omylu a spôsobil tak na cudzom majetku väčšiu škodu, pričom jeho konanie vykazuje znaky pokračovacieho trestného činu, ktorý spáchal čiastočne v spolupáchateľstve s H. R.), bolo správne právne kvalifikované v súlade s príslušnými ustanoveniami hmotného práva ako pokračovací prečin podvodu podľa § 221 ods. 1, ods. 2 Tr. zák. spáchaný sčasti spolupáchateľstvom podľa § 20 Tr. zák.

Osobitne najvyšší súd zdôrazňuje, že okresný a krajský súd postupovali správne, keď trestnosť spáchaného činu posudzovali podľa Trestného zákona účinného v čase dokonania trestného činu. Vo všeobecnosti platí, že trestnosť činu sa posudzuje podľa zákona účinného v čase, kedy bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony,

trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší (§ 2 ods. 1 Tr. zák.). Trestný čin je spáchaný okamihom jeho dokonania, čo v prípade pokračovacieho trestného činu, ktorý tvorí jediný skutok, znamená, že za čas jeho spáchania sa považuje čas jeho dokončenia, t.j. čas, kedy bol dokončený posledný útok (v posudzovanom prípade 1. marec 2006).

S poukazom na uvedené najvyšší súd uzatvára, že v predmetnej veci nebol naplnený ani dovolací dôvod podľa § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Z vyššie prezentovaných záverov je potom zrejmé, že v rozsahu námietok vymedzených v dovolaní obvineného nie je naplnený žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Toto uznesenie bolo prijaté v pomere 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.